

[Anne Grete Holmsgård]

situationer, hvor man har truet med eksklusioner. Det er klart, at den slags svækker og splitter. Det svækker og det splitter i uhyggelig grad, og det betyder, at det er langt sværere at rejse en faglig kamp mod de mange angreb, der kommer.

Det har heller ikke ligefrem gavnet, at man har kunnet se faglige socialdemokrater, når der var en socialdemokratisk regering herinde, acceptere det ene angreb efter det andet – også de angreb, der har handlet om de virkelig vigtige og principielle rettigheder, som fagbevægelsen har tilkæmpet sig. Jeg tænker bl.a. på blokadecirkulæret, som blev gennemført under en socialdemokratisk regering.

Nu ved jeg godt, at socialdemokratiet er mange ting, der er stor forskel på socialdemokrater. Der har været masser af socialdemokrater, der var aktive, virkelig aktive i HT-konflikten; der har også været socialdemokrater, som helst så den konflikt ligge et vist sted. Jeg tænker ikke bare på Weidekamp, jeg tænker ikke bare på Per Kaalund, som havde utrolig svært ved at få alle juristerne til at falde på plads, og som i det hele taget hagede sig fast i juristerier fremfor at sige: det her gælder om at forsvare nogle tilkæmpede rettigheder og ikke om nogle juridiske spidsfindigheder.

Der er selvfølgelig stor forskel, der er stor forskel på højrefløjen i socialdemokratiet og venstrefløjen i socialdemokratiet. Der er stor forskel på den Charles Hansen, der kommer herind og opfatter sig selv som en del af en delegation, der består af arbejdsgiverne fra de danske værfter – kommer herind påhægtet den delegation med det ene formål at lægge pres på partierne for ikke at vedtage sanktioner mod Sydafrika – og på de faglige socialdemokrater, også ledende faglige socialdemokrater, som virkelig har turdet og villet se nødvendigheden af, at der må en aktiv faglig kamp til. Der er stor forskel på dem. Jeg mener selvfølgelig, at venstrefløjen skal slås for, at de, der forstår, at den faglige kamp er nødvendig, at principperne er nødvendige, bliver så mange som overhovedet muligt.

Det her handler også om partistøtten, det er klart, til de faglige organisationer og fra de faglige organisationer. Det har også været bragt op her igen. Jeg har sagt det tidligere, og jeg vil godt sige det igen: selvfølgelig skal fagforeningerne have ret til at yde økono-

misk støtte til de politiske partier. Der skal ikke med vores stemmer vedtages forbud mod den slags. Fagforeningerne skal ikke være upolitiske, men det, de skal være, er uafhængige af partipolitik; de skal ikke være socialdemokratiets ejendom, de skal være demokratiske. De skal være så demokratiske, at alle medlemmer føler, at det er demokrati, det handler om, for ellers får man aldrig nogen sinde den aktive kamp. Det gør hr. Svend Auken heller ikke, selv om han ser sur ud nu. Den kommer aldrig, og så kan vi godt skyde en hvid pind efter noget som helst alternativ.

Jeg mener, at det opgør skal tages i fagbevægelsen selv, det skal folketingset ikke blande sig i, men det er dødsensnødvendigt, at det bliver taget, og den kommende tid vil vise, om det er gået op for tilstrækkelig mange socialdemokratiske ledere, at det er her og nu, der skal handles. Det hjælper ikke at blive ved med at skubbe skårene ind under gulvtæppet. Ellers er jeg helt sikker på, at så kan socialdemokratiet se frem til, at det bliver et mindre og mindre parti.

Til allersidst vil jeg godt gøre en bemærkning om noget, hr. Svend Auken sagde. Han sagde, at han mente, folketingset skulle hilse det norske initiativ i sikkerhedspolitikken velkommen, altså den aftale, der er indgået mellem regeringen og oppositionen. Jeg må sige, det gibbede lidt i mig, og jeg var ærlig talt dybt skuffet over det. Så vidt jeg kan se af avisreferaterne, er indholdet bestemt ikke særlig godt, og det er navnlig ikke godt i forhold til, hvad der faktisk er vedtaget i denne sal. Jeg må meget beklage, at det ser ud til, at den fløj, som har støttet, at socialdemokratiet går videre sammen med fredsbevægelserne i sikkerhedspolitikken, øjensynlig har lidt et nederlag igen i den socialdemokratiske gruppe.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti takker statsministeren for besvarelsen under denne forespørgselsdebatt. Vi er enige med statsministeren i, at det er bydende nødvendigt, at den offentlige udgiftspolitik og den stramme indkomstpøolitik videreføres, så den positive virkning og den gode udvikling, der har været for produktionen, med investering i nye arbejdspladser, med større beskæftigelse og bekæmpelse af